

Arrest

nr. 126 052 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en afkomstig uit Rasht (Iran). U bent officieel gehuwd met F. D. (...) (O.V. X). In Iran werkte u voor het bedrijf 'P. S. S. (...)', een consultancybedrijf. Als expert werd u geplaatst bij bedrijven die zich beriepen op de adviesdiensten van 'P. S. S. (...)'. Sinds 1383 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met maart 2004/maart 2005 volgens de Gregoriaanse kalender) was u parttime adviseur bij bedrijven die afhingen van het Iraanse Ministerie van Defensie. Daarnaast was u de laatste jaren tevens controleur voor een autobedrijf. Door uw samenwerking met bedrijven die afhingen van het Ministerie van Defensie was/bent u in het bezit van zeer vertrouwelijke informatie. Sinds enige tijd wilde u niet meer samenwerken met de bedrijven die afhingen van Defensie daar u zich niet (meer) kon vinden in hun eisen. In 2010 besloot u dan ook uw echtgenote en dochter N. (...) naar België te sturen. Uw echtgenote heeft in België een dochter uit haar

eerste huwelijk, N. A. (...). Wanneer uw echtgenote en dochter N. (...) wilden terugkeren van België naar Iran, zegde u uw echtgenote dat zij langer in België moest blijven en haar visum moest verlengen. Nadat uw echtgenote 4 tot 5 maanden in België was, vertelde u haar dat u in Iran problemen kende, dat zij niet kon terugkeren en zij in België moest blijven tot u zelf naar België kon komen. In 2011 kon u op uitnodiging van het bedrijf B. (...) naar Duitsland gaan voor een bedrijfsbezoek. U kreeg aanvankelijk echter geen paspoort van de Iraanse autoriteiten omdat u voor hen werkte. Na lang onderhandelen kon u toch een paspoort verkrijgen op voorwaarde dat u bij een tweede bezoek aan Duitsland bepaalde inspecties zou uitvoeren met het oog op de aankoop van goederen door het Ministerie van Defensie. U reisde een eerste keer naar Duitsland op 30 september 2011. Bij aankomst in Duitsland werd u opgewacht door ene mr. I. (...), werkzaam voor de Iraanse autoriteiten, die uw hele verblijf in Duitsland niet van uw zijde week. Op 16 oktober 2011 keerde u terug naar Iran. Op 6 november 2011 reisde u voor de tweede maal naar Duitsland. Bij aankomst in Düsseldorf (Duitsland) verliet u op de luchthaven de ruimte waar de bagage dient afgehaald te worden niet. U belde uw echtgenote u te komen halen in Düsseldorf. Na ongeveer een uur wachten in de bagage-afhaalzone, werd u door een politieagent daar weggestuurd. Wanneer u de luchthaven verder betrad, was mr. I. (...), die u terug diende op te wachten, niet te bespeuren. U bezocht snel wat winkeltjes tot uw echtgenote u kwam ophalen en u met haar naar België reisde. Op 12 september 2012 vroeg u in België asiel aan. Ten slotte verklaarde u sinds acht jaar aanhanger te zijn van het Rahilisme. Omdat de evolutietheorie volgens u tekort schiet, gelooft u dat menselijk leven op aarde werd gebracht door buitenlands leven. U gelooft niet in een god. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te zullen krijgen wegens spionage.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort, uitgereikt op 17 mei 2011; uw shenasnameh (geboorteboekje); uw karte melli (identiteitskaart); een uitnodigingsbrief d.d. 22 juli 2011 van het Duitse bedrijf B. (...) en meerdere documenten ter staving van uw functie als adviseur.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bijna een jaar - en uw echtgenote bijna twee jaar - in België verbleef alvorens een asielaanvraag in te stellen (DVZ vraag 32; DVZ F. (...), vraag 32). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag ernstig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u uit angst geen asielaanvraag indiende, is weinig overtuigend (CGVS I, p. 7).

Voorts moet opgemerkt worden dat de verklaringen van uzelf en van uw echtgenote aangaande jullie contacten met het thuisfront in Iran geenszins overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 20 november 2011 behalve met uw familie in Iran slechts een enkel emailcontact gehad te hebben met M. J. (...), een vroegere collega (CGVS I, p. 3-4). Tijdens uw gehoor d.d. 10 februari 2014 verklaarde u dan weer dat u in het begin dat u in België verbleef tevens contact onderhield met mr. M. (...), een collega bij 'P. S. S. (...)' (CGVS II, p. 3-4). Er dient echter vastgesteld te worden dat u tevens contacten onderhoudt met meerdere personen via uw Facebookprofiel onder de naam A. N. (...). Uw echtgenote van haar zijde verklaarde tijdens haar gehoor d.d. 20 november 2013 via internet (mail, Facebook, Skype) geen contacten te onderhouden met Iraniërs in Iran. Uw echtgenote voegde daar aan toe dat jullie geen vrienden in Iran hebben (CGVS F. (...) I, p. 3). Ook tijdens haar gehoor d.d. 10 februari 2014 verklaarde uw echtgenote de voorafgaande maanden, behalve met haar familie, geen contacten te hebben onderhouden met Iraniërs in Iran, ook niet via internet (CGVS II, p. 2-3). Uit haar Facebookprofiel blijkt echter dat uw echtgenote weldegelijk met Iraniërs in Iran contacten onderhield. Voorgaande bevindingen komen jullie algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Verder zijn er een aantal vaststellingen die vragen opwerpen bij de waarachtigheid van uw asielmotieven. Zo verklaarde u vooreerst dat u pas nadat uw echtgenote reeds 4 of 5 maanden in België was aan haar vertelde dat u problemen kende in Iran (CGVS II, p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat u haar twee weken nadat zij hier toekwam zegde dat zij niet naar Iran mocht terugkeren. Uw echtgenote voegde daar aan toe dat u haar ongeveer na 3 weken tot een maand nadat zij in België was aangekomen vertelde problemen in Iran te hebben (CGVS Fariba II, p. 3). Voorts dienen de nodige vragen gesteld te worden bij uw verklaringen aangaande het verkrijgen van uw paspoort in

2011. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in 2005/2006 - u werkte toen reeds als adviseur voor Defensie - klaarblijkelijk wel zonder problemen naar het buitenland kon reizen. Voorts verklaarde u dat de Iraanse autoriteiten u in 2011 aanvankelijk geen paspoort wilden uitreiken omdat u met hen samenwerkte. U voegde daar aan toe dat u aan de Iraanse autoriteiten vertelde dat u ook nog voor een ander bedrijf werkte, u daarvoor een paspoort nodig had en na lang onderhandelen de Iraanse autoriteiten bereid waren u een paspoort uit te reiken indien u iets voor hen zou meenemen uit Duitsland. Dergelijke uitleg is enigszins bevreemdend daar u het Ministerie van Defensie adviseerde en u aldus uitgebreid gescreend werd. Gezien Defensie aldus wist dat u als parttime extern adviseur voor hen werkte, rijst de vraag waarom u aan hen zou moeten uitleggen dat u nog andere werkzaamheden had, temeer daar u tijdens uw gehoor d.d. 20 november 2013 verklaarde dat de Iraanse overheid over alle informatie van u beschikt (CGVS I, p. 10-11). Voorts blijkt dat uw paspoort uitgereikt werd op 17 mei 2011 en uw uitnodigingsbrief van B. (...) dateert van 22 juli 2011 (document 1, 8). Verder blijkt dat geen van de door u neergelegde documenten betreffende uw professionele activiteiten een concreet bewijs levert van uw specifieke werkzaamheden als adviseur bij bedrijven afhankelijk van Defensie in Iran.

Dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig onder druk staat, wordt verder kracht bijgezet door meerdere moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen verklaringen aangaande de verwachtingen van de defensiebedrijven ten aanzien van u bij uw bezoek in Duitsland. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 september 2012 dat u een paspoort verkreeg op voorwaarde dat u wapens zou aankopen voor het Ministerie van Defensie. U verklaarde verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw eerste reis naar Duitsland opnieuw naar Duitsland zou vertrekken om de aankopen voor het Ministerie van Defensie te regelen (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 februari 2014 verklaarde u echter dat u geen aankopen moest doen voor het Ministerie van Defensie, maar enkel inspecties van machines/stukken moest uitvoeren met het oog op aankoop. U verklaarde uitdrukkelijk dat u enkel moest bevestigen of bepaalde stukken wel de juiste stukken waren en u de aankopen niet deed (CGVS II, p. 7-8). Verder dient de vraag gesteld te worden waarom u, niet betrokken in de technische aspecten van de adviesvoering, moest gaan controleren of bepaalde stukken wel geschikt waren voor gebruik in de raketproductie (CGVS I, p. 10). Voorts verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 september 2012 dat u op 6 november 2011 op de luchthaven wachtte tot de persoon van de Iraanse overheid die u stond op te wachten vertrok. U verklaarde er verder dat u na het vertrek van die persoon de luchthaven verliet. Tijdens uw gehoor d.d. 10 februari 2014 verklaarde u dat u na een uur wachten bij de bagage door een politieagent verder werd gestuurd. U verklaarde tijdens dat gehoor verder dat mr. I. (...) misschien wel gewacht heeft op de luchthaven, maar dat u niet zag of dat hij misschien buiten was gaan kijken, kortom dat u het niet wist. U verklaarde tevens dat u op 6 november 2011 mr. I. (...) niet zag op de luchthaven. Uit dergelijke verklaring blijkt duidelijk dat u niet wist of mr. I. (...) u (nog) stond op te wachten of niet, wat maar moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen van bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde op de luchthaven te hebben gewacht tot de persoon van de Iraanse overheid vertrok (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS II, p. 7-8).

Voorts moet vastgesteld worden dat het op zijn minst zeer bevreemdend te noemen is dat de Iraanse autoriteiten na uw ontsnapping op een buitenlandse missie in opdracht van het Iraanse Ministerie van Defensie geen zichtbare stappen ondernomen hebben om u op te sporen. Zo zijn de Iraanse autoriteiten nooit bij uw familie, schoonfamilie of collega's op zoek geweest naar u (CGVS I, p. 3, 10; CGVS II, p. 3-4, 9). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 20 november 2013 naast met uw familie enkel en alleen eens emailcontact gehad te hebben met uw vroegere collega mr. J. (...), die werd uitgekozen om naar de Verenigde Staten te gaan (CGVS I, p. 4). Tijdens uw gehoor d.d. 10 februari 2014 verklaarde u dan weer dat u ook nog meermaals contact onderhield met ene mr. M. (...) (van het consultancybedrijf) die u zegde dat iedereen in Iran op zoek was naar u (CGVS II, p. 3-4). Later tijdens datzelfde gehoor verklaarde u dan weer dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran bij uw familie, schoonfamilie of collega's nooit op zoek zijn geweest naar u (CGVS II, p. 9). Verder kan opgemerkt worden dat uw echtgenote reeds geruime tijd op haar publiek facebookprofiel schrijft in Overijse te wonen. Voorts is uw echtgenote in de afgelopen maanden naar de Iraanse ambassade in Brussel geweest voor het regelen van een volmacht (CGVS II, p. 9; CGVS F. (...) II, p. 4). Een dergelijke houding is echter geenszins in overeenstemming te brengen met het gedrag dat kan verwacht worden van een persoon die zijn autoriteiten vreest.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw werkzaamheden als adviseur voor bedrijven van het Ministerie van Defensie.

Wat ten slotte uw verklaring betreft sinds acht jaar aanhanger van het Rahilisme te zijn, moet vooreerst opgemerkt worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw gehoor d.d. 20 november 2013 aangaf moslim te zijn. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u in

Iran nooit enig probleem kende als aanhanger van het Rahilisme en u verklaarde uitdrukkelijk dat het feit dat u het Rahilisme aanhangt geen motief is voor uw asielaanvraag (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1; CGVS I, p. 2-3; CGVS II, p. 2, 10).

Gezien dit alles heeft u niet aangetoond dat er wat u betreft ten aanzien van Iran een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw shenasnameh, uw paspoort en uw karte melli bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw overige documenten staven dat u als adviseur werkte voor het bedrijf 'P. S. S. (...)' en dat u in die hoedanigheid werkte voor bedrijven die in Iran afhangen van het Iraanse Ministerie van Defensie, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Artikel 48/2 bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden".* Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en zij oppert dat uit haar verklaringen voldoende is gebleken dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven/vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij in opdracht van haar werkgever heeft bijgedragen tot de ontwikkeling van missielen en dat zij daarom in kennis is gesteld van gevoelige informatie en militaire geheimen. Gelet op het feit dat zij met deze kennis en informatie naar een westers land is gevlucht en zich heeft gevestigd bij de Belgische familie van haar echtgenote, is het volgens verzoekende partij niet denkbeeldig dat zij en de leden van haar gezin gevaar lopen voor hun leven en voor hun vrijheid indien zij zouden terugkeren naar Iran. Verzoekende partij voegt hier nog aan te dat zij te goeder trouw alle details in haar asielrelaas voldoende duidelijk heeft trachten weer te geven.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing, de loutere herhaling van haar asielproblematiek en het volharden in de door haar voorgehouden vrees voor vervolging niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Betreft de vaststelling dat het feit dat verzoekende partij bijna een jaar en haar echtgenote bijna twee jaar in België heeft verbleven alvorens een asielaanvraag in te dienen niet in overeenstemming is met haar beweerde vrees voor vervolging, legt verzoekende partij uit dat het duidelijk is dat zij van in den beginne te vrezen hadden voor de te verwachten reactie van de Iraanse autoriteiten, maar dat zij eerst werden opgevangen door de dochter uit het eerste huwelijk van haar echtgenote. Slechts nadat zij en haar vrouw tot bezinning waren gekomen, beseften zij dat zij internationale bescherming nodig hadden, verduidelijkt verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat zij, al dan niet terecht, vreesde dat het risico op gevaar voor haar leven nog zou toenemen indien de Iraanse "veiligheid" zou hebben vernomen dat zij een asielaanvraag zou hebben ingediend in België. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat het feit dat zij en haar echtgenote hebben gewacht om deze erkenning aan te vragen, niets wijzigt aan de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag met bijna een jaar heeft uitgesteld en dat haar echtgenote bijna twee jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, relateert vanzelfsprekend de beweerde nood aan bescherming. Verzoekende partij stelde tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende: *"ik was bang van mijn leven eigenlijk, daarom deed u dat niet, angst (...). Om dezelfde reden in feite, maar na lang te hebben gepraat met kennissen en mensen krijg je toch het advies dat aan te vragen omdat je totaal geen rechten in B hebt, ik moest in ieder geval iets doen"* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Deze uitleg werd echter niet aanvaard in de bestreden beslissing. Het opnieuw opwerpen van de uitleg dat verzoekende partij aanvankelijk te veel angst had om asiel aan te vragen en dat zij en haar echtgenote een zekere bezinningstijd nodig hadden om tot het besef te komen dat zij wel degelijk internationale bescherming dienden aan te vragen, volstaat dan ook niet om de door verwerende partij gedane beoordeling te weerleggen. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift – in tegenstelling tot hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard (*"stelden jullie in B voor jullie asiel aanvroegen andere procedures in? Neen"*, administratief dossier, stuk 5, p. 7) – aangeeft dat haar echtgenote een regularisatieaanvraag (9 bis) heeft ingediend in België, omdat verzoekende partij haar aanraadde om niet terug te keren naar Iran en haar visum te verlengen, hetgeen niet zo eenvoudig bleek te zijn, reden waarom zij een regularisatieaanvraag heeft ingediend (bijlage 18 en 19 bij het verzoekschrift). Nadat de regularisatieaanvraag van de echtgenote van verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard op 28 september 2011, heeft haar echtgenote nog tot 12 september 2012 gewacht om bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag in te dienen. De Raad leidt uit deze feiten af dat verzoekende partij en haar echtgenote zich terdege geïnformeerd hadden over de mogelijkheden om hun verblijf in België te verlengen, waarvan getuige de regularisatieaanvraag van de echtgenote van verzoekende partij. Het komt dan ook niet geloofwaardig

over dat zij zoveel tijd nodig hadden om tot de vaststelling te komen dat zij wel degelijk internationale bescherming behoeven.

De Raad wijst er tenslotte op dat men de vaststelling in kwestie dient samen te lezen met de andere motieven in de bestreden beslissing, waaronder de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote aangaande het moment waarop verzoekende partij haar vrouw op de hoogte zou hebben gebracht van haar problemen in Iran.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen met wie zij nog contact onderhoudt en dat uit haar facebookprofiel overigens blijkt dat zij tevens contacten onderhoudt met meerdere personen (die zij niet heeft vermeld op het Commissariaat-generaal), merkt verzoekende partij op dat zij helemaal niet gehoord werd op 20 november 2011. Voor zover verwerende partij doelt op het gehoor dat heeft plaatsgevonden op 20 november 2013, wijst verzoekende partij erop dat deze feiten dateren van meer dan twee jaar na de feiten. De onnauwkeurigheden betreffende deze feiten die voor haar niet essentieel zijn, zijn volgens verzoekende partij niet zo buitengewoon en niet van aard om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan te tasten.

Waar verwerende partij nog motiveert dat, hoewel de echtgenote van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij, behalve met haar familie, geen contacten onderhoudt met personen in Iran, ook niet via internet, uit haar facebookprofiel blijkt dat zij weldegelijk met Iraniërs in Iran contacten onderhield, merkt verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing enkel gewag wordt gemaakt van het feit dat haar echtgenote contact heeft met Iraniërs in Iran, zonder precisering. Deze bewering kan dan ook niet worden geverifieerd, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij inderdaad niet gehoord werd op 20 november 2011, doch wel op 20 november 2013. Aangezien de in dit verslag vermelde verklaringen overeenkomen met de pagina's waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het slechts een materiële fout betreft die niet van invloed kan zijn op het motief in kwestie en evenmin op de bestreden beslissing in het algemeen. Met betrekking tot het verweer dat het gehoor van 20 november 2013 dateert van twee jaar na de feiten en dat dergelijke onnauwkeurigheden hoe dan ook niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan te tasten, wijst de Raad erop dat het een tegenstrijdigheid betreft tussen de opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar eerste gehoor op 20 november 2013 en haar tweede gehoor op 10 februari 2014. Tijdens haar eerste gehoor heeft verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven dat zij, buiten met haar familie, enkel contact heeft gehad met één persoon, ene M. J.. Verzoekende partij heeft tevens aangegeven waarover dit telefoongesprek ging (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Tijdens haar tweede gehoor stelde verzoekende partij dan weer dat zij buiten het contact met M. J. via e-mail contact had met mijnheer M.. Aangezien verzoekende partij hierbij vermeldde dat de heer M. haar wist te zeggen dat iedereen haar zocht en dat M. haar na enkele keren vroeg om geen e-mails meer te sturen omdat hij bang was hierdoor zelf problemen te krijgen (administratief dossier, stuk 4, p. 4) vindt de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoekende partij dergelijke zaken niet vermeld heeft tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl ook tijdens dit gehoor uitvoerig gepeild werd naar eventuele contacten met vroegere collega's of andere personen. Dat dergelijke onnauwkeurigheid niet van aard zou zijn om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het gedrang te brengen, betreft dan ook een verweer dat niet door de Raad kan worden bijgetreden. De Raad wenst er verder nog op te wijzen dat uit het facebookprofiel van verzoekende partij blijkt dat zij in Iran tevens contacten onderhoudt met meerdere personen (administratief dossier, stuk 25 deel 1). Dit valt noch in overeenstemming te brengen met de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal noch met de bewering van haar echtgenote dat zij in Iran geen vrienden hebben. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat in de bestreden beslissing enkel wordt opgemerkt dat uit het facebookprofiel van haar echtgenote blijkt dat zij contacten onderhoudt met "*Iraniërs in Iran*", zonder enige verdere precisering, wijst de Raad erop dat haar echtgenote op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij enkel nog contact onderhoudt met haar moeder, haar zus en haar broer via de telefoon en dat zij naast deze personen helemaal met niemand contact heeft gehad in Iran. Zij heeft tevens uitdrukkelijk vermeld dat zij ook niet via internet (email, facebook, skype...) contact onderhoudt met personen in Iran (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Dit staat in schril contrast met de inhoud op haar facebookprofiel, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 25, deel 1) en waaruit blijkt dat zij minstens 28 facebookvrienden heeft en dat verschillende van deze personen reageren op de foto's die zij op dit profiel heeft geplaatst. Het verweer dat in de bestreden beslissing niet aangegeven wordt

met wie precies de echtgenote van verzoekende partij nog contact zou hebben via Facebook, overtuigt, gelet op haar niet mis te verstane verklaringen en de inhoud van dit facebookprofiel, dan ook allerminst.

2.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdigheid over het moment waarop verzoekende partij haar echtgenote op de hoogte zou hebben gebracht van haar problemen, betoogt verzoekende partij dat ook deze onnauwkeurigheid irrelevant is. Uit bijlage 18 blijkt immers duidelijk dat dit in ieder geval voor 10 november 2010 gebeurde, aangezien haar echtgenote op die datum een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

2.2.7.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij hiermee duidelijk lijkt te willen maken dat de regularisatieaanvraag van haar echtgenote in direct verband staat met het feit dat zij op de hoogte werd gesteld van de problemen van verzoekende partij en van het feit dat zij niet meer kon terugkeren naar Iran. Dergelijke uitleg zet des te meer in de verf dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij en haar echtgenote niet eerder een asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten (zie *supra*).

Ten tweede stelt de Raad vast dat de echtgenote van verzoekende partij op 22 oktober 2010 aankwam in België (administratief dossier, stuk 5, p. 5) en dat zij reeds een drietal weken later, op 10 november 2010, een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Dergelijke feiten stemmen overeen met de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij dat zij ongeveer een drietal weken na haar aankomst op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoekende partij problemen heeft in Iran en dat zij niet meer naar haar land van herkomst kon terugkeren. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij een totaal andere versie geeft van de feiten, met name dat zij pas vier of vijf maanden nadat haar echtgenote in België is toegekomen heeft verteld dat zij problemen kende in Iran. Dergelijke afwijkende verklaringen vallen niet te rijmen met de door haar echtgenote weergegeven versie. De Raad besluit dat het door verzoekende partij aangehaalde verweer – die *de facto* neerkomt op het zich scharen achter de door haar echtgenote weergegeven versie – niet volstaat om deze flagrante tegenstrijdigheid te neutraliseren.

2.2.8.1. Betreft de opmerking dat het paspoort van verzoekende partij werd uitgereikt op 17 mei 2011, terwijl de uitnodigingsbrief van B. dateert van 22 juli 2011, legt verzoekende partij uit dat de brief van B. haar paspoortnummer vermeldt. Deze brief werd dan ook wellicht gebruikt om het visum te bekomen, dat pas op 26 september 2011 werd afgeleverd (bijlage 6 en 14 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad acht het inderdaad mogelijk dat de uitnodigingsbrief van B., die inderdaad het paspoortnummer van verzoekende partij vermeldt en die gericht is aan de visumafdeling, gebruikt werd om een geldig visum te bekomen. Desalniettemin dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in haar beslissing tevens motiveert dat het eigenaardig is dat verzoekende partij eerder, in 2005/2006, dan wel zonder enige problemen naar het buitenland kon reizen. Verwerende partij stelt verder vast dat de uitleg van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten haar aanvankelijk geen paspoort wilden uitreiken omdat zij met hen samenwerkte, en dat zij na lang onderhandelen bereid waren om een paspoort voor haar uit te reiken (om voor het ander bedrijf waarvoor zij werkte naar het buitenland te reizen) indien zij iets voor hen zou meenemen uit Duitsland, eveneens bevreemdend overkomt, aangezien verzoekende partij het Ministerie van Defensie adviseerde en zij dus uitgebreid gescreend werd. Verwerende partij motiveert dat, gezien Defensie wist dat verzoekende partij als parttime extern adviseur voor hen werkte, de vraag rijst waarom zij aan hen zou moeten uitleggen dat zij nog andere werkzaamheden had, temeer zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de Iraanse overheid over alle informatie van haar beschikt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande geen uitleg verschaft in haar verzoekschrift, waardoor voormelde motivering onveranderd overeind blijft. Daarbij wenst de Raad er volledigheidshalve nog op te wijzen dat verzoekende partij eveneens incoherente en weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de verwachtingen van de defensiebedrijven ten aanzien van haar bij haar bezoek in Duitsland (zie *infra*).

2.2.9.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen verklaringen heeft afgelegd aangaande de verwachtingen van de defensiebedrijven ten aanzien van haar bij haar bezoek in Duitsland, wijst verzoekende partij erop dat het algemeen bekend is dat de verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort werden samengevat en niet steeds trouw worden weergegeven. Deze onnauwkeurige weergave tegen haar uitspelen om er tegenstrijdige verklaringen uit af te leiden is niet eerlijk, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij bevestigt tenslotte de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verder betoogt

verzoekende partij dat het evident is dat zij in Duitsland geen raketten of andere wapens moest kopen, doch wel onderdelen moest keuren en onderzoeken die, zonder dat dit in Duitsland duidelijk werd gemaakt, zouden dienen voor de ontwikkeling van wapens in Iran. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij deze onderdelen diende te onderzoeken en te keuren met het oog op de aankoop van deze materialen, die dan vervolgens in dergelijke wapens zouden worden verwerkt. Dit heeft zij overigens aan de hand van technische tekeningen duidelijk gemaakt tijdens het gehoor.

2.2.9.2. Wat betreft de tegenstrijdigheid over de opdracht die verzoekende partij van Defensie in Duitsland diende uit te voeren, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij een paspoort heeft verkregen op voorwaarde dat zij wapens zou aankopen voor het Ministerie van Defensie (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 3). De Raad wijst verzoekende partij erop dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte wijze vermeldt. Uit deze vragenlijst kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Tevens blijkt dat verzoekende partij bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden werd haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid omdat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kort werden samengevat en omdat deze verklaringen, zoals algemeen bekend, niet steeds trouw zouden zijn weergegeven. Volledigheidshalve duidt de Raad erop dat verzoekende partij bij aanvang van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ook geen enkel gewag maakt van enige problemen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke redenen die geleid hebben tot haar vertrek uit Iran, zij het op beknopte wijze, heeft kunnen weergeven.

Betreft de uitleg dat het evident is dat zij in Duitsland geen raketten of andere wapens moest kopen, doch wel onderdelen moest keuren en onderzoeken die, zonder dat dit in Duitsland duidelijk werd gemaakt, zouden dienen voor de ontwikkeling van wapens in Iran, stelt de Raad vast dat deze verklaring overeenstemt met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verkondigd, met name dat zij bepaalde onderdelen/apparaten diende te keuren, dat zij enkel diende te bevestigen of deze stukken wel de juiste waren en dat zij dus geen aankopen deed (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Deze verklaringen stroken, zoals reeds gezegd, niet met de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat zij enkel een paspoort zou verkrijgen op voorwaarde dat zij wapens zou aankopen voor Defensie. Het zich scharen achter één versie van de door haar weergegeven versies, volstaat niet om de tegenstrijdigheid in kwestie op te heffen.

De Raad merkt verder nog op dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat het vreemd is dat verzoekende partij, die niet betrokken was in de technische aspecten van de adviesvoering, diende te controleren of bepaalde stukken wel geschikt waren voor gebruik in de raketproductie. De Raad is van oordeel dat verwerende partij met recht opmerkt dat haar verklaringen dat zij niet verantwoordelijk is voor de technische kant van de zaak (*"Ik zat niet in de technische afdeling, niet in het design. Ik had een adviserende rol, business excellent. Ik zat niet in het technisch verhaal."*, administratief dossier, stuk 5, p. 10) moeilijk te rijmen vallen met haar uitleg dat zij bepaalde onderdelen diende te onderzoeken en goed te keuren voor de productie van wapens in Iran (*"Dan moest ik twee bedrijven gaan bezoeken en dan zien of de apparaten die ze wilden we die van hen konden kopen. Ik moest enkel bevestigen of die stukken wel de juiste stukken waren. Ik deed de aankopen niet. (...) Ik moest enkel onderzoeken wat die machines waren en of ze iets konden doen met die stukken of niet"* (administratief dossier, stuk 4, p. 7). In het verzoekschrift bevestigt verzoekende partij enkel dat zij deze onderdelen diende te onderzoeken en te keuren met het oog op de aankoop van deze materialen en haalt zij aan dat zij dit overigens heeft aangetoond aan de hand van technische tekeningen tijdens het gehoor, hetgeen enkel bevestigt dat zij zich wel degelijk in bepaalde mate met de technische kant van de zaak bezighield, wat dan weer niet strookt met haar eerdere verklaringen.

2.2.10.1. Inzake de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot het moment waarop zij de luchthaven heeft verlaten, merkt verzoekende partij op dat er geen tegenstrijdigheid is tussen de verklaring dat zij meer dan een uur in de binnenruimte van de luchthaven bleef wachten, zodat de persoon die haar wellicht stond op te wachten, vertrokken zou zijn en de verklaring dat zij niet zeker was dat deze persoon er niet meer was toen zij deze “binnenruimte” verliet.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de tegenstrijdigheid in kwestie tracht goed te praten door te verduidelijken dat uit de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingen evenmin kan worden afgeleid dat verzoekende partij zeker wist of de persoon die haar stond op te wachten, reeds weg was op het moment dat zij naar buiten kwam. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij uitdrukkelijk het volgende heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Echter aangekomen in Duitsland op 06/11/11 verliet ik de luchthaven niet. Ik wachtte tot de persoon van de Iraanse overheid, die mij stond op te wachten, vertrok. Na zijn vertrek heb ik het luchthaven verlaten en ben met mijn echtgenote (die een jaar eerder nl op 23/10/10 al naar België was vertrokken) naar België gevlucht.”* (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt wel degelijk dat verzoekende partij op de luchthaven is blijven wachten totdat de persoon die haar stond op te wachten, de luchthaven heeft verlaten.

De Raad wijst er verder op dat de motivering van de bestreden beslissing in ieder geval als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties, onduidelikheden en eigenaardigheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.11.1. Waar verwerende partij opmerkt dat het op zijn minst zeer bevreemdend is dat de Iraanse autoriteiten na de ontsnapping van verzoekende partij geen zichtbare stappen hebben ondernomen om haar op te sporen, kaart verzoekende partij aan dat niemand weet of de Iraanse autoriteiten stappen hebben ondernomen om haar op te sporen. Uit het feit dat geen “zichtbare” stappen werden ondernomen, kan niet worden afgeleid dat zij niet wordt opgespoord en zeker niet dat zij naar haar land van herkomst kan terugkeren, zo meent verzoekende partij.

2.2.11.2. De Raad kan bovenstaand verweer niet bijtreden. Immers, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de Iraanse autoriteiten na haar ontsnapping nooit bij haar familie, schoonfamilie of collega's op zoek zijn geweest naar haar. In dit verband wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat verzoekende partij incoherente en weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de personen met wie zij nog contact zou hebben gehad na haar vertrek uit Iran, waar zij in haar verzoekschrift geen geldige verklaring voor kan geven (zie *supra*). De Raad vestigt hierbij de aandacht op het feit dat verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij van een vroegere collega, ene mr. M., te horen kreeg dat iedereen in Iran op zoek was naar haar, hetgeen moeilijk te rijmen valt met haar verklaring dat de autoriteiten niet eens zijn langsgeslagen bij familie, vrienden of collega's. Tevens wordt in de bestreden beslissing gewag gemaakt van het feit dat de echtgenote van verzoekende partij sinds geruime tijd op haar publiek facebookprofiel schrijft in Overijse te wonen en het feit dat haar echtgenote in de afgelopen maanden naar de Iraanse ambassade in Brussel is geweest voor het regelen van een volmacht. Verzoekende partij verschaft in haar verzoekschrift geen enkele uitleg voor deze gedragingen. De conclusie van verwerende partij dat een dergelijke houding geenszins in overeenstemming te brengen is met hun voorgehouden vrees voor vervolging, wordt dan ook zonder meer bijgetreden. De Raad besluit dat het door verzoekende partij aangevoerde excuus dat uit het feit dat geen “zichtbare” stappen werden ondernomen door de Iraanse autoriteiten, niet kan worden afgeleid dat zij niet wordt opgespoord en zeker niet dat zij naar haar land van herkomst kan terugkeren, niet kan volstaan om afbreuk te doen aan het voormelde.

2.2.12.1. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat, zelfs indien haar “filosofische overtuigingen” niet de reden vormen voor haar vlucht uit haar land van herkomst, het vrij beleven van deze overtuiging wel degelijk incompatibel is met “de staatsgodsdienst van de Islamitische Republiek Iran en de verplichting van elke Iranee om er zich naar te gedragen”.

2.2.12.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het feit dat zij een aanhanger is van het Rahilisme, geen motief is voor haar asielaanvraag. Dit bevestigt zij nogmaals in haar verzoekschrift. Nu zij zelf aangeeft dat haar (geloofs)overtuiging geen rol heeft gespeeld in haar beslissing om haar land van herkomst te ontvluchten, beschouwt de Raad de

opmerking dat deze (geloofs)overtuiging niet “compatibel” is met de Iraanse staatsgodsdienst, als irrelevant.

2.2.13.1. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij niet betwist dat zij opdrachten uitvoerde voor het Iraanse Ministerie van Defensie. Zij stelt dat het duidelijk technische opdrachten betrof en dat zij deze technische opdrachten niet kon uitvoeren zonder kennis van gevoelige gegevens, gekwalificeerd als “*secret défense*”. Verzoekende partij stelt verder dat zij op de Commissariaat-generaal ter gelegenheid van haar recentste verhoor wel degelijk documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij op de hoogte is van deze geheime informatie. De conclusie van verwerende partij met betrekking tot de door haar neergelegde documenten is dan ook onjuist, aldus verzoekende partij.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing alle door verzoekende partij neergelegde documenten bespreekt, doch dat zij tot de conclusie is gekomen dat deze geen ander licht kunnen werpen op de reeds gedane bevindingen. Met betrekking tot de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd omtrent haar werk bij het bedrijf P. S. S., motiveert verwerende partij het volgende: “*Uw overige documenten staven dat u als adviseur werkte voor het bedrijf ‘P. S. S. (...)’ en dat u in die hoedanigheid werkte voor bedrijven die in Iran afhangen van het Iraanse Ministerie van Defensie, niets meer.*”. Verzoekende partij betwist deze conclusie door erop te wijzen dat zij wel degelijk documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij op de hoogte is van bepaalde geheime informatie en zij voegt hieraan toe dat niet betwist wordt dat zij opdrachten uitvoerde voor het Iraanse Ministerie van Defensie die van technische aard waren, en dat zij deze technische opdrachten niet kon uitvoeren zonder kennis van gevoelige gegevens. Dergelijk verweer komt echter neer op het louter bevestigen van haar eerder gedane verklaringen en op het louter ontkennen van voormelde conclusie van verwerende partij, hetgeen niet volstaat om de motivering in kwestie te weerleggen. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij geen documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij in het kader van haar werk gevoelige informatie zou hebben verkregen die haar in de problemen zou hebben gebracht. Daarbij wijst de Raad er nog op dat uit het bovenstaande blijkt dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Betreft de stukken 14, 15 en 16, die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd, merkt de Raad op dat deze documenten zich reeds in het administratief dossier bevinden (stuk 24, deel 8, 9 en 10) en reeds werden besproken door verwerende partij in haar beslissing. Het opnieuw bijbrengen van deze stukken verandert dan ook niets aan bovenstaande bevindingen.

2.2.14.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en zij wijst erop dat zij alle vragen die haar tijdens het gehoor werden gesteld, zo nauwkeurig mogelijk heeft beantwoord. Zij vindt dat de bestreden beslissing ten onrechte “*het vermoeden van goede trouw*”, aantast en zij vindt het duidelijk dat geen van de motieven in de bestreden beslissing volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag ongegrond is. Volgens verzoekende partij is er in hoofde van verwerende partij sprake van onwil om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevindt.

Zij merkt op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, rekening dient te worden gehouden met de aanbevelingen van UNHCR. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” teneinde in hoofdzaak aan te stippen dat het onvermogen om alle data of kleine details te onthouden, evenals de kleine inconsistenties, niet-substantiële vaagheden of onjuiste uitspraken die niet materieel zijn in rekening mogen worden genomen maar niet gebruikt mogen worden als doorslaggevende factoren bij de uiteindelijke beoordeling.

2.2.14.2. De Raad wijst erop dat het louter volharden in het asielrelaas, het uiten van ongefundeerde – gelet op het voorgaande – kritiek op de bestreden beslissing en het onderstrepen van het feit dat zij de vragen op het Commissariaat-generaal zo nauwkeurig mogelijk heeft beantwoord, argumenten betreffen die niet van aard zijn om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, nu het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij middels het bijbrengen van voorgaande argumenten in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat het onvermogen om alle data of kleine details te onthouden, evenals de kleine inconsistenties, niet-substantiële vaagheden of onjuiste uitspraken die niet materieel zijn niet gebruikt mogen worden als doorslaggevende factoren bij de uiteindelijke beoordeling,

wijst de Raad er nogmaals op dat het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties, onduidelijkheden en eigenaardigheden, die allen betrekking hebben op essentiële onderdelen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, terecht heeft geleid tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. Uit het bovenstaande blijkt dat de door verzoekende partij aangebrachte argumenten in haar verzoekschrift geen afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen.

2.2.15.1. Verzoekende partij verwijst naar haar consistente verklaringen gedurende de hele procedure en zij is de mening toegedaan dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, met name dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij merkt tevens op dat verwerende partij op geen enkel ogenblik ernstige, reële tegenstrijdigheden noch vaagheden in het asielrelaas heeft kunnen vaststellen. Toch tracht verwerende partij op grond van “*onlogische redeneringsformules*” een negatieve beslissing te staven, zo stelt verzoekende partij.

2.2.15.2. Betreft de opmerkingen dat verzoekende partij gedurende de hele procedure consistente verklaringen heeft afgelegd, hetgeen erop wijst dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, en dat verwerende partij op geen enkel ogenblik ernstige, reële tegenstrijdigheden noch vaagheden in het asielrelaas heeft kunnen vaststellen, verwijst de Raad naar hetgeen reeds gesteld werd in punt 2.2.14.2.. Daarbij wenst de Raad er nogmaals de aandacht op te vestigen dat het asielrelaas van verzoekende partij wel degelijk doorspekt is met fundamentele tegenstrijdigheden, zowel tussen haar opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van haar en haar echtgenote onderling. Zoals reeds gesteld, brengt verzoekende partij geen argumenten aan waarmee zij deze vastgestelde tegenstrijdigheden kan goedpraten.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat, conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, rekening dient te worden gehouden met de feitelijke situatie in het land van herkomst en met haar persoonlijke situatie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot deze stelling, zonder te verduidelijken waarom dit *in casu* niet het geval zou zijn. Daar waar verzoekende partij er tenslotte nog op wijst dat verwerende partij volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de plicht heeft om te onderzoeken of er een vrees voor vervolging aanwezig is in hoofde van de asielzoeker, ondanks twijfel over bepaalde feiten in het verkondigde asielrelaas, duidt de Raad erop dat uit de bestreden beslissing en uit de overige stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij en met alle door haar overhandigde bewijsstukken, maar dat zij tot de vaststelling is gekomen dat aan het vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad kan dan ook besluiten dat het voorgehouden asielrelaas wel degelijk voldoende werd onderzocht door verwerende partij. Verzoekende partij voert dienaangaande overigens geen concrete argumenten aan waarom dit *in casu* niet het geval zou zijn.

2.2.16. Betreft de stukken die verzoekende partij als bijlage heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift (bijlage 1-22), stelt de Raad vast dat deze documenten, voor zover deze nog niet werden besproken in de bestreden beslissing of in onderhavig arrest, niet van aard zijn om de bestreden beslissing alsnog in een ander daglicht te plaatsen, nu het bewijsstukken betreffen die betrekking hebben op de identiteit van verzoekende partij en haar echtgenote, de asiel/regularisatieprocedure van verzoekende partij en/of haar echtgenote (en hun dochter), de voormalige professionele activiteiten van verzoekende partij (zie *supra*) en de stappen die verzoekende partij, haar echtgenote en hun dochter hebben ondernomen om zich in België te integreren.

2.2.17.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota een nieuw stuk heeft neergelegd: “*Foto van een document waaruit blijkt dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn regio van herkomst*”. Verzoekende partij voegt tevens een niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands toe. In de aanvullende nota wordt gesteld dat het om een oproepingbrief gaat om op 18 januari 2012 voor een “*politieke rechtbank*” te verschijnen.

2.2.17.2. De Raad stelt vast dat het een kopie (“foto”) betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.18. Gelet op het geheel van het voorgaande besluit de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT